

РЕШЕНИЕ

№ 5933

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1195** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следв. от АПК, във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ

Образувано е по искова молба на „ИНВЕСТБАНК“ АД, ЕИК[ЕИК], срещу НАП за осъждането ѝ за сумата от 32 097,57 лв. главница и 1046,73 лв. лихва от 19.10.22 до 07.02.2023г., която главница се претендира като имуществена вреда от заплатените адвокатски възнаграждения за изготвянето на възражение срещу РД, за жалбата по административен път, които вреди са следствие от отменения като незаконосъобразен РА №Р-29002917004963-091-001 от 14.09.2018г. /с решение на ВАС №9227 от 19.10.2022 г.- по адм.дело №270/2020г./, в едно със законната лихва върху главницата, считано от 07.02.2023 г. (датата на подаване на исковата молба) до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба ищецът твърди, че производството пред административния орган е започнало със ЗВР №Р-29002917004963-020-001 от 27.07.2017 г., връчена на 31.07.2018 г. Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен доклад /РД/ № Р-29002917004963-092-001 от 16.07.2018 г. Недоволен от това обстоятелство ищецът се е възползвал от възможността в законоустановения срок да представи писмени възражения. Предвид липсата на правни познания и опит, в хода на административното производство бил представляван от упълномощен от него адвокат, за което заплатил адвокатско възнаграждение, в размер на 32 097,57 лв., съгласно договор за процесуално представителство и защита сключен на 25.07.2018 г. между „Инвестбанк“ АД (в качеството му на „Клиент“) и Адвокатско дружество „И.,

В. и Ко“. Ревизията е приключила с РА № Р-29002917004963-091-001 от 14.09.2018 г. В законоустановения срок е подадена жалба с вх. № 17-00-12341/28.08.2018 г. пред Директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП. С решение № 7283/25.11.2019 г. по адм. дело № 4194 по описа за 2019 г. на АССГ, Трето отделение, 74 състав е отхвърлил жалбата на „Инвестбанк“ АД и е осъдил да заплати на Дирекция „ОДОП“ ЦУ на НАП [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 22 443,86 лв. С касационна жалба от 11.12.2018 г. горепосоченото решение е обжалвано пред ВАС. С решение № 9227/19.10.2022 г., ВАС, I отделение, е отменил обжалваното решение на АССГ и е решил спора по същество, като е отменил изцяло РА от 14.09.2018 г. и е осъдил НАП да заплати на „Инвестбанк“ АД, сумата 42 853,97 лв. разноски по делото за двете съдебни инстанции. Посочва, че при липсата на друг специален ред за обезщетяване на страната, която е направила разноски в производството по оспорване по административен ред, единствената възможност, която съществува е да се претендира като претърпени вреди по реда на чл. 1 от ЗОДОВ. Излага подробни съображения за наличие на предпоставките чл .1, ал .1 от ЗОДОВ. Посочва, че поради основателността на главния иск, то е основателна претенцията за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 19.10.2022 г. – датата на постановяване на решение № 9227 от 19.10.2022 г., по адм. дело № 270/2020 г. на ВАС, до датата на подаване на исковата молба - 07.02.2023 г., в размер на 1 046,73 лв.

Иска от съда да постанови решение, с което да осъди НАП да заплати сумата в размер на 32 097,57 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в производството по издаване и обжалване по административен ред на РА № Р-29002917004963-091-001/14.09.2018г. Сумата в размер на 1046,73 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 32 097, 57 лв., считано от 19.10.2022 г. до 07.02.2023 г. Освен това моли за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане и претендира присъждане на разноските по делото в настоящето производство, включително за държавна такса и платено адвокатско възнаграждение

В съдебно заседание, ищецът „Инвестбанк“ АД, чрез адвокат М., поддържа исковата молба. С оглед дадените указания за представяне на доказателства за размера на законната лихва, прави увеличение на исковата претенция като вместо сумата от 989,59 лв., за сумата от 1046,73 лв. Счита, че между страните няма спор и моли за обявяване на безспорно сключването на договор за процесуално представителство и защита, както и изпълнението на задълженията на страните по него, а именно изготвяне на възражение срещу ревизионен доклад и на жалба срещу ревизионен акт от изпълнителя и заплащане на дължимото по договора възнаграждение от възложителя, като по делото са представени фактури и извлечения от сметки, от които е видно постъпването на сумата. Моли за присъждане на разноските по делото, съобразно представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът по иска, редовно призован, представлява се от юрк. М., която оспорва исковата молба, не възразява по отношение на увеличението на иска. Представя справка за изчислени законни лихви, както върху пълния размер на претендираната за обезщетение сума, така и във вариант съгласно отговора на ИМ. Представя справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори за период от 25.07.2018г. до настоящия момент с лица заемащи длъжността юрисконсулт, старши юрисконсулт

и главен юрисконсулт. Посочва, че няма спор, че има договор и че са изплатени сумите, както и че е изготвено възражение срещу ревизионния доклад от адвокатското дружество „И., В. и ко“, вкл. и че е платена сумата и е сключен договор от 25.07.2018г. Не оспорва, че е изготвена жалба срещу ревизионния акт, както и не оспорвам, че ревизионният акт е отменен от ВАС с решението. Искането до съда е за отхвърляне изцяло на предявената искова молба, по съображенията подробно изложени в отговора на същата. Излага подробни съображения, че РД няма характер на индивидуален административен акт, той е констативен с две основни функции – сезираща и доказателствена, поради което и не води до възникване на задължения за ревизираното лице, нито е основание за предприемане на действия за принудително събиране. Подаването на възражение срещу него, не е абсолютна процесуална предпоставка нито за обжалването по административен ред на РА, нито за обжалването му по съдебен ред. Счита, че исквата претенция като неоснователна и недоказана по основание и размер следва да бъде отхвърлена, предвид липсата на всички предвидени кумулативно в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ материално-правни предпоставки, обуславящи отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Алтернативно, в случай, че съдът уважи претенцията по основание, то същата да бъде редуцирана по размер, като не се вземе в предвид начисленият ДДС, както и че обезщетението не следва да надхвърля размера по чл. 6, ал.1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Прави възражение за прекомерност на разноските по делото с оглед фактическата и правна сложност на делото, като максималният размер е 3290 лв. Представя писмени бележки.

Съдът, в проведеното съдебно заседание от 19.09.2023 г. обяви за бесспорни фактите, по които страните изразиха съвпадение на становището си, а именно: Няма спор, че има договор и че са изплатени сумите за адвокатска защита. Безспорен е факта, че е изготвено възражение срещу ревизионния доклад от адвокатското дружество „И., В. и ко“, както и че е платена сумата и е сключен договор от 25.07.2018г. Няма спор, че е изготвена жалба срещу ревизионния акт, както не се спори, че ревизионният акт е отменен от ВАС с решението, което се намира на лист 224 от делото.

Прокурорът, счита исквете за основателни. По отношение размера следва да се определи съобразно доказателствата по делото.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и след като взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а се установява и от приетите доказателства по изисканото и приложено към настоящото дело, че производството пред административния орган е започнало със ЗВР №Р-29002917004963-020-001 от 27.07.2017 г., връчена на 31.07.2018 г. В заповедта е посочено, че ревизията е за ангажиране на отговорност на жалбоподателя по реда на чл. 177 от ЗДДС за задължения за ДДС на „ПЛОВДИВ ИНВЕСТМЪНТ ПРОПЪРТИС“ АД за доставки, документирани с издадени от жалбоподателя фактура №[ЕГН]/30.04.2014 г. и кредитно известие /КИ/ № [ЕГН]/25.07.2014 г.

Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен доклад /РД/ № Р-29002917004963-092-001 от 16.07.2018 г., връчен по електронен път на 17.07.2018 г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, от ревизираното лице е подадено писмено възражение вх. №17-00-9083 от 24.07.2018 г. срещу съдържащите се в РД

констатации и предложение за установяване на задължения (л.38).

Приложен е и договор за процесуално представителство и защита сключен на 25.07.2018 г. между „Инвестбанк“ АД (в качеството му на „Клиент“) и Адвокатско дружество „И., В. и Ко“, (в качеството му на „Изпълнител“. Съгласно чл. 1.1, изпълнителят се е задължил да изготви възражение срещу РД от 16.07.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП. Изпълнителят се е задължил, в случай, че въз основа на РД бъде издаден РА с неблагоприятни констатации – да изготви жалба срещу РА, както и да представлява и защитава клиента в административното производство, образувано по жалба пред Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

Ревизията е приключила с РА № Р-29002917004963-091-001 от 14.09.2018 г.

В законоустановения срок е подадена жалба с вх. № 17-00-12341/28.08.2018 г. пред Директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП.

С решение № 7283/25.11.2019 г. по адм. дело № 4194 по описа за 2019 г. на АССГ, Трето отделение, 74 състав е отхвърлил жалбата на „Инвестбанк“ АД и е осъдил да заплати на Дирекция „ОДОП“ ЦУ на НАП [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 22 443,86 лв.

С касационна жалба от 11.12.2018 г. горепосоченото решение е обжалвано пред ВАС.

С решение № 9227/19.10.2022 г., ВАС, I отделение, е отменил обжалваното решение на АССГ и е решил спора по същество, като е отменил изцяло РА от 14.09.2018 г. и е осъдил НАП да заплати на „Инвестбанк“ АД, сумата 42 853,97 лв. разноски по делото за двете съдебни инстанции.

При така приетото за установено от фактическа страна, настоящият съдебен състав прави следните изводи по допустимостта на иска:

Изпълнено е условието на чл. 203, ал. 1 от АПК - искът е подаден от лице с надлежна процесуална легитимация и е насочен против надлежен ответник.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК, за да бъде допустим искът по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ, е необходимо същият да е предявен след отмяна на административния акт, по съответния ред. В процесния случай се претендират имуществени вреди за заплатените адвокатски възнаграждения за изготвянето на възражение срещу РД, за жалбата по административен път, които вреди са следствие от отменения като незаконосъобразен РА №Р-29002917004963-091-001 от 14.09.2018г. /с решение на ВАС №9227 от 19.10.2022 г.- по адм.дело №270/2020г.(л.180).

В закона не е предвиден специален ред за обезщетяване на разноските, направените в хода на административното производство, поради което предявеният иск се явява допустим за разглеждане, по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Разгледана по същество, исковата претенция е и основателна, по следните съображения:

Предявеният иск за обезщетение е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ въвежда отговорност за държавата и общините за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Горните две разпоредби доразвиват предвиденото в нормата на чл. 7 от

Конституцията на Р.България, според която, държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

За да възникне право на обезщетение, в това производство е необходимо да са налице едновременно няколко предпоставки: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на администрацията, отменен по съответния ред; 2. вреда от този акт, действие или бездействие на администрацията; 3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките три предпоставки се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за претърпените имуществени вреди. Имуществената вреда се изразява в разликата между имуществото на ищеца след засягане на благото му и това, което би имал, ако нямаше такова засягане, като претърпените загуби се изразяват в намаляване стойността на неговото имущество.

Налице е в случая първата предпоставка - незаконосъобразен административен акт - разпореждане, издадено от административен орган и отменено с влязло в сила съдебно решение.

Съдът намира, че е налице и причинена на ищеца имуществена вреда от отменения акт, както и причинна връзка между причинената вреда и незаконосъобразното разпореждане.

В случая ищецът претендира имуществени вреди в размер на 32 097,57 лв. главница и 1046,73 лв. лихва от 19.10.22 до 07.02.2023г., представляващи заплатен адвокатски хонорар за процесуално представителство и защита при обжалване по административен ред, на неблагоприятния за него акт.

Установено е по делото, че именно във връзка с оспорване на ревизионния доклад, ищецът в настоящото производство е упълномощил адвокат и е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 32 097,57 лева, по силата на сключения договор за процесуално представителство и защита от 25.07.2018 г. (л. 185). Ищецът не би ангажирал адвокат съответно, не би заплатил адвокатско възнаграждение, ако не бе издадено незаконосъобразния РД, като намаляването на неговото имущество, поради заплащане на адвокатско възнаграждение, е предизвикано именно от издаването на ревизионния доклад, срещу него. В тази връзка, издаденият административен акт е необходимо условие за съществуване на договора за правна помощ и съдействие, сключен именно с цел защита срещу конкретния акт.

Съдът приема, че адвокатската защита е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и законни интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. По тези съображения, неоснователни са доводите на ответника, че от отменения акт за ищеца не са произтекли вреди.

Видно и от административната преписка по издаване на въпросния РД ангажираният адвокат е осъществил реално предмета на договора за правна защита и съдействие, заплатено му е в брой уговореното възнаграждение, дължимо и на основание разпоредбата на чл .36, ал .1 от Закона за адвокатурата, според която, адвокатът има право на възнаграждение за своя труд. Тъй като в закона не е предвиден специален ред за присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение, направени в хода на производството по задължителния административен контрол по реда на ДОПК, невъзстановените разходи за адвокатски хонорар представляват имуществена вреда, за която ответникът дължи обезщетение, на основание чл. 1 и чл. 4 от ЗОДОВ.

По отношение на претендирания размер на обезщетението следва да се има предвид

правилото на чл. 8, ал. 4 (ДВ, бр. 41 от 23.05.2017 г., в сила от 23.05.2017 г.) от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно което, за процесуално представителство, защита и съдействие пред административен орган възнаграждението се определя по реда на предходните алинеи. Съгласно относимата разпоредба на чл. 8, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1/09.07.2004 г., в приложимата редакция, минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство за дела с определен материален интерес в конкретния случай възлиза на 22 443,86 лв. Заплатеното в случая адвокатско възнаграждение и претендирано от ищеца като обезщетение в настоящото производство, е в размер на 32 097,57 лв., който в действителност е над минималния такъв, но съдът взе в предвид фактическата и правна сложност на оспорването на РА, освен това оказаното цялостно правно съдействие в хода на цялото административно производство, поради което не може да се приеме, че е прекомерен.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на ответника, на основание чл. 1 от ЗОДОВ, за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 32 097,57 лв., представляващи платеното от него адвокатско възнаграждение, в хода на административното производство пред административния орган в следствие от отменения като незаконьобразен РА № Р-29002917004963-091-001 от 14.09.2018г. /с решение на ВАС №9227 от 19.10.2022 г.- по адм.дело №270/2020г./.

Предявеният иск е основателен и доказан и следва да бъде уважен, ведно с претендираната законна лихва върху горната сума, считано от 19.10.202 г. (датата на Решението на ВАС), до датата на подаване на исковата молба – 07.02.2023 г. и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба 07.02.2023 г. до окончателното ѝ заплащане.

По възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде отбелязано, че с ТР № 1 от 15 март 2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ВАС е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован", който би довел до неоснователно обогатяване. В тази връзка трябва да се съобрази и решение от 28.07.2016г. по дело С-57 на Съда на ЕС , където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски като се съобразят предмета на спора, неговата цена, труда и разноските, които

трябва да понесе загубилата страна следва да бъдат пропорционални.

За пълнота, съдът трябва да допълни, че да се присъжда адвокатското възнаграждение като вреда при административното оспорване на РА - е трайната практика на ВАС по сходни казуси – напр. Решение № 8198 от 04.07.2016г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 8411/2015; Решение № 15285 от 10.12.2020г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 2551/2020г.; Решение № 14133 от 22.10.2019г. на Трето отделение на ВАС, постановено по адм. дело №1563/2019г..

При този изход на делото и предвид своевременно направеното искане за присъждане на направените разноски в хода на настоящото производство, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца се следват и деловодни разноски, възлизащи общо в размер на 5065 лв., от които 25 лв. внесена държавна такса, и 5 040 лв. за заплатено по банков път, видно от платежно нареждане, от 20.02.2023 г. (л.245) адвокатско възнаграждение, за един адвокат, съгласно приложения Договор за процесуално представителство и защита (л.241). Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното възнаграждение за адвокат. Съдът взе в предвид и разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, съгласно която, при материален интерес от при интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв. – 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв. или в размер на 3301 лв. Материалният интерес по делото е в размер на 33 144,30 лв., фактическата и правна сложност на спора обосновават извод, че договореното възнаграждение не е прекомерно. В тази насока сочи и обема на извършената работа от адвоката, а именно жалбоподателят е представляван в открито съдебно заседание, представени са писмени доказателства, правени са доказателствени искания, депозирано е становище по отговор на искова молба в хода по същество на делото, представени са и писмени бележки.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Инвестбанк“ АД, сумата в размер на 32 097,57 лв. (тридесет и две хиляди деветдесет и седем лева и петдесет и седем стотинки),

представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, от заплатените адвокатски възнаграждения за изготвянето на възражение срещу РД, за жалбата по административен път, които вреди са следствие от отменения като незаконосъобразен РА №Р-29002917004963-091-001 от 14.09.2018г. /с решение на ВАС №9227 от 19.10.2022 г.- по адм.дело №270/2020г./, ведно със законната лихва върху горната сума в размер на 1046,73 лв., считано от 19.10.22 до 07.02.2023г., в едно със законната лихва върху главницата, считано от 07.02.2023 г. (датата на подаване на исковата молба) до окончателното ѝ изплащане

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Инвестбанк“ АД, [населено място], [улица], сумата в размер на 5 065 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: